

Arrest

nr. 327 226 van 26 mei 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 24 augustus 2022.

Op 20 september 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Zijn advocaat was tijdens dit persoonlijk onderhoud aanwezig.

Op 23 april 2024 nam verweerder de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, Pashtoun en soennitische moslim. U verklaarde initieel te zijn geboren op 13/03/1385 (3 juni 2006). U leefde heel uw leven in Z., in de stad Kunduz in de gelijknamige provincie.

U ging naar school tot de zesde graad. Nadien ging u op een onregelmatige manier naar school en verkocht u plastieken winkelzakjes in de stad. U ging tevens naar de moskee, waar u de Koran memoriseerde en leerde reciteren en uiteindelijk 'hafiz' werd. U heeft vier broers, T., K. (CG (...), o.v. (...)), R. en Z. en drie zussen B. M., N. en H.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

De zoon van uw vaders neef, (...), was bij de taliban. Uw broer K. (CG (...), o.v. (...)) werd door (...) gevraagd om een pakket naar een locatie te brengen. Uw broer vroeg na twee keer dit te hebben gedaan wat er in het pakket zat. Er werd hem verteld dat hij explosieven had gedragen en nu deel van de taliban uitmaakte. Uw ouders wilden niet dat uw broer dit nog deed, waarop uw broer weigerde dit nog verder te doen. Na een arrestatie van talibanleden werd uw broer beschuldigd van verklikking. De taliban kwam naar uw huis, sloeg uw vader, nam uw broer mee en hield hem vast gedurende twee à drie dagen. Uw broer kon ontsnappen en besliste om te vertrekken uit Afghanistan. Hij kwam naar België en vroeg hier op 31 juli 2018 om internationale bescherming. Op 28 juni 2019 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Nadien werd uw broer Z. vastgehouden door de taliban gedurende zeven à acht maanden om 'als reisgids' in de stad Kunduz te fungeren. Hij werd gedood bij een bomaanslag in de stad.

Nadat u hafiz (een persoon die de volledige Koran gememoriseerd heeft) van de Koran geworden bent, communiceerde de taliban aan uw ouders dat u zich bij hen moest aansluiten omdat u zich bewust bent van de religie en om uw broers dood te wreken. U vertrok ongeveer drie dagen later uit Afghanistan.

U bent uit Afghanistan vertrokken in 2020 en bent vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België gekomen. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 24 augustus 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara, foto's van uw дастарбанди (ceremonie ter ere van hafiz en man te worden), foto's van uw familie, foto's van uw overleden broer, foto's van de taskara's van uw ouders en twee video's van de begrafenis van uw broer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u stottert. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. U werd bij aanvang van het gehoor erop gewezen dat u de tijd kan nemen om te antwoorden op de vragen en dat u zeker kan aangeven indien u een pauze wenst (NPO, P2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u bij aankomst in België op 24 augustus 2022 16 jaar oud te zijn. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 5 september 2022 ouder was dan 22,1 jaar met een standaarddeviatie van 2,8 jaar en bijgevolg werd uw geboortedatum bijgesteld van 3 juni 2006 naar 1 januari 2002 (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie d.d. 3 november 2022, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan toegepast worden, ook geeft u door zich vooreerst valselijk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw levensloop voor uw komst naar België. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest dat u zou meegenomen worden door de taliban (NPO, P10).

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep

gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet eenduidig dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er kan immers gezien onderstaande opmerkingen geen enkel geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen gedwongen rekrutering – al dan niet via uw familielid (...) – door de taliban.

Ten eerste haalt u de hand- en spandiensten aan die uw broer K. aan de taliban moest verlenen (NPO, P9). Het CGVS hechtte hier geen geloof aan.

Er moet worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De vaststelling dat uw broer K. op 28 juni 2019 het statuut van subsidiair beschermde verwierf, betekent niet dat er automatisch aan u ook een status moet worden toegekend. De asielprocedure heeft immers tot doel na te gaan of er sprake is van een nood aan internationale bescherming. Belangrijk is hierbij op te merken dat K. subsidiaire bescherming ontving omdat er op dat ogenblik in jullie regio van herkomst een uitzonderlijke situatie gold in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Van die situatie is heden ten dage geen sprake meer, zoals zal blijken verderop in deze beslissing (zie infra). Bovendien werd het concrete asielrelaas van uw broer – i.e. de problemen met betrekking tot de hand- en spandiensten die hij aan de taliban, en specifiek aan (...), moest verlenen – ongeloofwaardig bevonden. De volledige argumentatie die het CGVS tot die conclusie bracht staat beschreven, en kan u lezen, in zijn weigeringsbeslissing waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier (zie map 'landeninformatie').

Ten tweede haalt u aan dat uw broer Z. meegenomen werd door de taliban. U verklaart dat uw broer gedurende zeven à acht maanden vastgehouden en meegenomen werd om te fungeren 'als reisgids' omdat uw broer bekend was met de plaatsen rond de stad (NPO, P10). Vervolgens verklaart u dat uw broer heel de tijd in Kariatim verbleef en enkel die ene fatale dag waarop er gevechten waren rond Kunduz meegenomen werd als reisgids (NPO, P13). Het is ten eerste al merkwaardig dat de taliban iemand onder dwang dusdanig lang, gedurende zeven à acht maanden, zou vasthouden om dan een keer een taak als gids in een stad op een loutere 5km van hun verblijfplaats uit te oefenen (zie blauwe map, doc 3) en kunnen er tal vragen gesteld worden bij de nood aan een gids in deze omgeving. Ten tweede is het ongeloofwaardig om een dergelijk belangrijke taak over te laten aan iemand die zogenaamd onder dwang bij de taliban verblijft, waarbij de mogelijkheden om te ontsnappen of de taliban in een stad te misleiden talrijk zijn. Ten derde kan het niet overtuigen dat de taliban uw ouders zou toelaten hem twee of drie keer te bezoeken terwijl hij door hen onder dwang werd meegenomen en in Kariatim vastgehouden werd (NPO, P13). Bovendien verklaart u ook dat uw broer bij de taliban moest blijven, maar dat hij ondertussen training rond wapens e.d. zou krijgen (NPO, P13). Ook hier is het toch zeer merkwaardig dat iemand die gedwongen gerekruteerd werd een training rond wapens zou krijgen, waarbij een kans bestaat dat deze persoon dit tegen hen zou kunnen gebruiken. U kan gezien het geheel van deze observaties het CGVS niet overtuigen dat uw broer Z. onder dwang meegenomen werd door de taliban.

Ten derde haalt u aan dat de taliban u wilde rekruteren omdat u hafiz bent en zich dus bewust bent van de religie en om uw broers dood te wreken (NPO, P10 + P17). Ook hieraan kan geen enkel geloof gehecht worden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u dezelfde rekruteringswijze aanhaalt, nl via uw familielid (...) (NPO, P14), zoals dit ook door uw broer K. werd beschreven. Hierbij kan herhaald worden dat de asielmotieven van uw broer ongeloofwaardig bevonden werden. Gezien de pogingen tot rekrutering in hoofde van zowel uw broer Z. als u zouden volgen op de hand- en spandiensten/poging tot rekrutering van uw broer K. (NPO, P10), wat het CGVS al eerder ongeloofwaardig had bevonden, dient uw relaas met extra gestrengheid bekeken te worden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bent afgestudeerd als hafiz samen met 21 anderen in uw dastarbandi (NPO, P11). Gevraagd of er nog mensen in uw dorp hafiz waren, verklaart u dat 'er zoveel zijn' omdat er een grote madrassa is en iedereen hafiz kan worden (NPO, P11). Het blijkt dus niet zo uitzonderlijk om hafiz te zijn en zich bewust te zijn van de religie. Gevraagd of er dan nog veel andere mannen meegenomen werden onder dwang, verklaart u dat er niet zoveel jongens in het dorp aanwezig waren omdat de meesten in Iran waren of nog erg jong waren (NPO, P19). Gezien u 1,5 maand tot 2 maanden na uw dastarbandi gevraagd werd om mee te gaan met de taliban (NPO, P14), wat toch een betrekkelijk korte periode is, kan er bezwaarlijk worden aangenomen dat alle anderen al vetrokken waren en maakt u niet aannemelijk dat de taliban u nodig had omdat u hafiz bent terwijl er duidelijk meerdere jongemannen in hetzelfde schuitje zitten. Bovendien maakt u niet aannemelijk hoe de taliban u wilden meenemen. De taliban, met name uw familielid (...), kwam overdag naar uw huis om aan uw ouders te vertellen dat, nu u hafiz geworden was, ze u toestemming moesten geven om mee te gaan met de taliban. U werd toen niet meegenomen omdat u aan het werk was in de stad (NPO,

P18). U verklaarde eerder dat de taliban overdag niet naar uw buurt kon komen omwille van politieaanwezigheid (NPO, P8), maar blijkbaar konden zij dan wel overdag komen om u te rekruteren. Geconfronteerd hiermee, haalt u enkel aan dat mensen overdag in het geheim konden komen (NPO, P18). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat het uw familielid (...) was die uw ouders zou aangesproken hebben (NPO, P14), een man van wie blijkt dat hij al bij de taliban is sinds de komst van de Amerikanen en die niet meer in zijn eigen huis in het dorp kon komen omdat de politie zou komen (NPO, P12). Het hoeft geen verder betoog dat een dergelijk notoir talibanlid niet 'in het geheim' kan komen of op zijn minst dit risico niet zou nemen. Ook deze vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid.

U haalt eveneens aan dat de taliban u wilde meenemen om de dood van uw broer Z. te kunnen wreken (NPO, P14 + P17). Zoals reeds opgemerkt, wordt de rekruteringspoging in hoofde van uw broer Z. niet geloofwaardig bevonden, waaruit volgt dat uw eigen zogenaamde rekruteringspoging omwille van deze reden ook niet geloofwaardig bevonden kan worden.

Uw verklaringen over de gedwongen rekruteringen van uw broers en uzelf missen elke vorm van logica, kunnen niet in overeenstemming gebracht worden met de informatie over gedwongen rekrutering waarover het CGVS beschikt en vertonen ernstige incoherenties. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan deze verklaringen over de gedwongen rekrutering van uw beide broers, noch aan uw eigen zogenaamde vrees voor gedwongen rekrutering.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Aan uw taskara kan vooreerst geen geloof gehecht worden, gezien uw verklaringen over uw leeftijd (cf. supra). De kopieën van de taskara's van uw ouders kunnen een loutere aanwijzing van hun identiteit, niets meer en niets minder. De foto's van uw дастарбанди tonen enkel aan dat u een feest had, mogelijks ter ere van het hafiz zijn. De foto's van uw familie hebben geen bewijswaarde. Hoewel u aanhaalt dat deze foto's van uw broer in Kariatim genomen werden toen uw ouders op bezoek waren bij uw broer, kan dit op geen enkele wijze afgeleid worden uit deze foto's en blijven dit loutere foto's van enkele personen samen, waaruit geenszins de locatie of de identiteit van de personen op deze foto geverifieerd kan worden. De foto's en de video's van de begrafenis van uw broer werpen ook geen ander licht op de door u aangehaalde vluchtmotieven. Integendeel, er lijken verrassend veel mensen aanwezig op de begrafenis van uw broer, zeker gezien hij volgens uw verklaringen snel begraven werd en er overal vliegtuigen waren waardoor jullie snel vertrokken zijn (NPO, P14). Ook deze merkwaardigheid doet uw algehele geloofwaardigheid geen goed. De foto's die u neerlegt vermogen niet de appreciatie van het CGVS inzake uw vrees te wijzigen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEd en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key

socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022.pdf, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de

machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het

profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) doordat verweerder geheel ten onrechte geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker. Hij citeert daarbij verschillende fragmenten uit de bestreden beslissing en voert een verweer.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent. Hij betoogt vooreerst dat er grote onrust heerst in Afghanistan door interne conflicten binnen de taliban en verwijst naar het EUAA rapporten “Country guidance Afghanistan” van januari 2023 en Afghanistan Country Focus van 5 december 2023 waaruit hij uitgebreid citeert. Vervolgens gaat hij in op de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn en van het EHRM inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM op preciaire socio-economische situaties en stelt dat de situatie in Afghanistan is gewijzigd doordat de taliban de macht hebben in Afghanistan. Hij stelt dat verschillende bronnen berichten over de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan te regeren en citeert vervolgens uit volgende bronnen: G. Verluyten en H. El Hajji, ‘Rudi Vranckx: “1 miljoen Afghaanse kinderen en dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten”’, VRT NWS, 28 november 2021. Hij citeert opnieuw uitgebreid uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 over de socio-economische toestand, het VRT nieuwsbericht van 18 april 2023 “economische toestand van Afghanistan zal verergeren door beperkingen vrouwenrechten, zeggen Verenigde Naties”; een reportage van de Volkskrant van 2 juni 2023 “Allah alleen weet wat er van ons moet worden. Humanitaire catastrofe Afghanistan van eigen makelij”; een artikel van VRT nieuws van 15 augustus 2023 “twee jaar na machtsovername taliban zinkt Afghanistan weg in een allesverslindend moeras”.

Verzoeker betoogt dat hieruit blijkt dat er een ernstige humanitaire crisis aan de gang is in Afghanistan en dat de huidige taliban-regering bestaat uit strijders die in principe van hetzelfde niveau zijn als de islamitische opstandelingen in Somalië en de situatie dus gelijkaardig is aan die van het arrest Sufi & Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk. Verder wijst hij erop dat humanitaire hulporganisaties te maken hebben met grote tekorten door gebrek aan financiering (UNHCR, ‘UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan’s needs’, 17 maart 2022). Hij stelt verder dat natuurrampen in Afghanistan nog meer ellende met zich meebrengen, zowel periodes van droogte waarover Human Rights Watch heeft gerapporteerd in het artikel van 17 maart 2022 “Time Running out to address Afghanistan’s Hunger crises: without a functioning central bank, aid not enough”. Hij citeert eveneens uit een bijdrage aangaande de hevige regenval in februari en maart 2024 waardoor 60 mensen het leven lieten. Vervolgens citeert verzoeker nog uitgebreid uit het EUAA rapport “Afghanistan country report” van 5 december 2023.

Op basis van bovenvermelde artikelen, rapporten en jurisprudentie meent verzoeker dat niet anders kan worden besloten dan dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan welbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban.

Hij wijst erop dat verzoeker onmogelijk voor zijn inkomen zal kunnen zorgen, gezien zijn verleden in Afghanistan en als terugkeerder uit het Westen niemand hem als werknemer zal willen aannemen. Hij citeert daarbij uit het EUAA Country Guidance Afghanistan rapport van 24 januari 2023 en aangaande de humanitaire crisis nogmaals uit een bron die wijst op een hoge graad van werkloosheid, vooral bij jonge mannen, dat de fragiele economische situatie wordt verwacht te blijven duren en zal leiden tot acute voedselonzekerheid in 2024.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen en in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming te willen t o e k e n n e n .

3. Aanvullende nota's

Verweerder legt op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA COI Query “Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;

- (3) EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (4) EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus.pdf;
- (5) EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>;
- (6) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improved-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf en
- (11) EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) (europa.eu).
- (12) EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf

Verzoeker legt op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet voorafgaand aan de zitting een aanvullende nota neer. Hij gaat wederom in op de veiligheidssituatie en socio-economische situatie in Afghanistan. Verder gaat hij ook in op het risico voor terugkeerders uit het Westen, waarbij hij citeert uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 en uit de EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, waaruit hij een fragment citeert dat ingaat op de morality laws. Concreet stelt hij dat die wet westerse kledij en vriendschappen met niet-moslims verbiedt waardoor het voor verzoeker moeilijk zal zijn om zonder problemen terug te keren. Hij herhaalt dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het

onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met het individueel profiel van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Verzoeker zijn identiteit wordt betwist door verweerder, maar enkel op basis van het leeftijdsverschil tussen de door verzoeker opgegeven leeftijd (gebaseerd op zijn originele taskara) en het medisch leeftijdsonderzoek in België. Echter uit het Nederlandse Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juni 2023, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023 waar verweerder in de aanvullende nota naar verwijst, leest de Raad: *“In Afghanistan wordt niet hetzelfde belang gehecht aan een geboortedatum als in sommige westerse landen. In plaats van een datum bevat de taskara vaak een schatting van de leeftijd van de houder op het moment van afgifte. Sommige autoriteiten hebben specialisten die de leeftijd schatten voor het geval een aanvrager zijn of haar leeftijd niet kent.”* In deze kan verzoeker gevolgd worden dat er in Afghanistan geen gewoonte bestaat van het registreren van de geboortedatum, waaruit uit dit gegeven alleen niet kan afgeleid worden dat verzoeker wetens en willens de bedoeling had de autoriteiten te misleiden. Bijgevolg volgt de Raad niet dat het verschil in leeftijd tussen de leeftijd die wordt vermeld op de taskara en de medisch bepaalde leeftijd, per definitie afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid of aan de identiteit zelf van verzoeker.

Er wordt door verweerder niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Zakhel in de stad Kunduz, in de provincie Kunduz.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van de problemen voor zijn twee broers, meer bepaald K. die naar België is gevlucht en Z. die volgens verzoeker gedwongen werd gerekruteerd en in een bomaanslag martelaar is geworden. Verder baseert verzoeker ook zijn vrees op gedwongen rekrutering van hemzelf, waarbij hij wordt verwacht de dood van broer Z. te wreken en ook omdat hij hafiz is geworden.

Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban voor de machtsovername blijkt dat de taliban meestal werkloze mannen van Pashtun origine uit rurale gebieden rekruteerden in de madrassa's en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers (EUAA *Country Guidance*, p. 62). Religieuze

overtuiging was een belangrijke drijfveer voor rekrutering door de taliban maar ook woede als gevolg van onrechtvaardigheid, oppositie tegen de Afghaanse regering en buitenlandse troepen speelden een belangrijke rol (EASO, *Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, september 2016, p. 21). Volgens experts worden in Afghaanse sociale structuren beslissingen genomen door het hoofd van de familie, de stamoudsten en gemeenschapsleiders en wordt de beslissing om strijders te mobiliseren door hen genomen (EASO, p. 22). Andere experts wijzen er op dat er druk is in bepaalde omstandigheden om toe te treden of zelfs dwang, maar dat dit niet altijd gewelddadig is en dat het toepassen van gedwongen rekruteringsstrategieën vaak bepaald wordt door de omstandigheden. In gebieden waar de taliban gezien werd als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering. Maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (EASO, p. 22). Uit de informatie blijkt verder dat ook werd overgegaan tot persoonlijke en directe pogingen om mensen te overtuigen van de ideologie en het wereldbeeld van de beweging en hen te steunen. Dergelijke pogingen vinden vaak plaats in moskeeën in Afghanistan en madrassa's in Pakistan, maar ook in Afghanistan zouden madrassa's gebruikt zijn als centrale plaatsen voor dergelijke activiteiten. Verder leest de Raad in de beschikbare landeninformatie dat hoewel de taliban officieel gekant waren tegen het rekruteren van kinderen, verschillende rapporten de rekrutering van kinderen van 10 tot 17 jaar hebben gedocumenteerd waarbij deze niet altijd werden ingezet voor de gewapende strijd maar wel om logistieke taken te vervullen voor de talibanstrijders (EASO, *Recruitment by Armed Groups*, p. 39-44). Tenslotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat de consequenties van het weigeren toe te treden tot de taliban zeer ernstig konden zijn en wordt melding gemaakt van gevallen waarin personen die weigerden in te gaan op de rekrutering, werden gedood.

In de bestreden beslissing acht verweerder die vrees voor vervolging niet overtuigend. Verweerder motiveert hierover onder meer:

1. dat hij geen geloof hecht aan het relaas van broer K. die explosieven verplaatste voor de taliban, op vraag van O. Hij verwijst hiervoor naar de motieven in de beslissing voor K. waarin hem de vluchtelingenstatus werd geweigerd, en de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie. Verweerder heeft de beslissing aangaande broer K. in het administratief dossier gevoegd. De Raad leest inderdaad in deze beslissing dat verweerder om verschillende redenen geen geloof heeft gehecht aan het relaas dat deze broer op vraag van "oom" O. explosieven moest smokkelen naar de bazaar. Dit omwille van een omissie bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar deze broer niet sprak over explosieven. Ook wat betreft de vasthouding bij de taliban van deze broer waren er opvallende tegenstrijdigheden over bv. de duur van die vasthouding (4 of 2 dagen), over of er al dan niet een gevecht is uitgebroken met de politie op de plaats waar deze broer gevangen zat, en over de ontsnapping van deze broer (moest het raam gebroken worden om te kunnen vluchten, of enkel opengeduwd). Bijkomend stelt de Raad ten overvloede vast dat de talib die de broer tot het smokkelen van explosieven aanspoorde, volgens deze broer zijn oom was, terwijl volgens verzoeker het om een zoon van de neef van de vader gaat, dus een soort achterneef. De Raad volgt aldus dat verzoeker zich niet op geloofwaardige wijze op de aangehaalde problemen van zijn broer K. kan steunen.

2. Verweerder motiveert dat het feit dat broer K. in 2019 bescherming heeft gekregen, niet inhoudt dat verzoeker het ook automatisch moet krijgen. Die broer kreeg immers subsidiaire bescherming omwille van de uitzonderlijke veiligheidsomstandigheden die golden in hun regio op dat moment, momenteel zijn deze omstandigheden niet meer aanwezig. De Raad stelt vast dat deze broer inderdaad subsidiaire bescherming kreeg op basis van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, met name omwille van de veiligheidssituatie in Kunduz op dat ogenblik in 2019. Verzoeker kan zich inderdaad niet langer op diezelfde veiligheidssituatie beroepen, hetgeen infra uitgebreid aan bod komt.

3. Wat betreft de feiten die verzoeker heeft aangehaald betreffende zijn broer Z., met name dat hij gedwongen werd meegenomen door de taliban voor 7 - 8 maanden en hij op een bepaalde dag moest fungeren als gids voor de taliban omdat hij Kunduz goed kende, heeft verweerder ernstige bedenkingen. Zo acht verweerder het onder meer niet geloofwaardig dat de ouders van verzoeker deze broer Z. in gevangenschap gewoon konden bezoeken, zoals verzoeker aanhaalt. De Raad onderschrijft dit motief. Verzoeker heeft ook kopieën van foto's voorgelegd waarop deze broer bij leven staat afgebeeld in de periode dat hij bij de taliban was, enkele maanden voor zijn dood. Hij is daarop te zien samen met zijn moeder op de ene foto en op de andere samen met zijn vader en een zusje van verzoeker, volgens de verklaringen van verzoeker. De Raad kan inderdaad moeilijk aannemen dat in geval van een gedwongen rekrutering familiebezoeken konden plaatsvinden.

4. Verder gelooft verweerder niet dat de taliban verzoeker wilden rekruteren omdat hij "Hafiz" is. Dezelfde rekruteringswijze werd aangehaald zoals bij zijn broer K., opnieuw door de heer O., die thans evenwel als een achterneef wordt omschreven, en die werd ook niet geloofwaardig geacht. Verzoeker verklaarde immers dat er vele zijn in het dorp (nog 21 andere) die "Hafiz" waren geworden, zodat het niet uitzonderlijk is om zich

bewust te zijn van zijn religie (als gevolg van Hafiz zijn). Het zou dan logisch geweest zijn dat veel mensen onder dwang door de taliban zouden zijn meegenomen, maar verzoeker zegt dat er niet veel aanwezig waren omdat ze ofwel te jong zijn of in Iran zaten. De manier waarop de talib hem wou meenemen is ook vreemd. Verzoeker verklaarde dat zijn achterneef hiervoor overdag naar huis kwam, maar hij verklaarde eveneens dat de taliban overdag niet in de buurt konden komen omwille van de aanwezigheid van de politie.

De Raad stelt vast dat deze motieven ook steun vinden in het gehoorverslag. Hij onderschrijft dat het vreemd is dat verzoeker, als enige van de 21 "Hafiz", werd verzocht zich te voegen bij de taliban. Ook al kan aangenomen worden dat een deel onder hen te jong was of naar het buitenland was getrokken in een termijn van 1,5 à 2 maanden na de dastarbandi, zoals verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, is het toch zeer onwaarschijnlijk dat hij geen ander voorbeeld kan aanhalen van een andere Hafiz die werd benaderd voor een gedwongen rekrutering. Ook over het ogenblik van dit bezoek aan de ouders van verzoeker, al dan niet overdag, wordt de ongeloofwaardigheid nog versterkt door het betoog in het verzoekschrift, waar verzoeker stelt dat *"in geen geval [...] verzoeker tijdens het interview [heeft] verteld dat O. overdag in het huis van de ouders gevraagd zou hebben dat verzoeker bij de taliban diende te gaan als Hafiz."* Dit strijdt met het gehoorverslag waar verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat die talib bij zijn ouders thuis langskwam toen verzoeker zelf in de stad aan het werk was en zij de toestemming moesten geven om bij de taliban te verblijven nu verzoeker Hafiz was geworden. Anders dan wat in het verzoekschrift wordt aangevoerd, heeft verweerder hierover op zorgvuldige wijze verdere vragen aan verzoeker gesteld. Hij heeft immers uitdrukkelijk gevraagd of dit dan overdag had plaatsgevonden en verzoeker heeft dit bevestigend beantwoord.

5. Verweerder acht de voorgelegde stukken ook niet overtuigend. Hij motiveert enerzijds dat er in Afghaanse context veel documentenfraude voorkomt, met verwijzing naar landeninformatie die zich in het dossier bevindt. Verder motiveert hij dat de kopieën van de taskara's van de ouders een indicatie zijn van hun identiteit, dat de foto's van verzoeker zijn dastarbandi wel wijzen op een feest. Wat betreft de foto's, waarvan verzoeker verklaart dat ze zijn andere broer bij de taliban afbeelden in gezelschap van zijn ouders, stelt verweerder dat hieruit niet de locatie en identiteit van de personen kan afgeleid worden. De Raad volgt dit en herhaalt dat indien inderdaad moet aangenomen worden dat verzoeker zich toen bij de taliban bevond in Kariatim, waarvan verzoeker stelt dat dit talibangebied was, het moeilijk aanneembaar is dat dit familiebezoek in een context van gedwongen rekrutering kon. Ook de foto's en video's van de begrafenis van deze laatste broer vermogen niet de appreciatie van verweerder om te buigen. Ook al kan de Raad aannemen dat deze broer is omgekomen, is de context waarin hiermee niet uitgeklaard. De Raad volgt verweerder dat de voorgelegde stukken, ook al betreft het vele stukken, de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet op afdoende wijze kunnen aannemelijk maken.

De Raad stelt vast dat de hoger aangehaalde motieven volstaan om te schragen dat het asielrelaas van verzoeker niet afdoende aannemelijk wordt geacht om vast te stellen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft. De Raad dient, gezien de devolutieve werking van het beroep, niet in te gaan op de argumenten in het verzoekschrift die betrekking hebben op andere motieven van de bestreden beslissing.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

In de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van verweerder wordt gesteld dat uit de (geactualiseerde) landeninformatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen, dat personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan kunnen worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn maar dat niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico loopt om te worden beschouwd als verwesterd. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen wordt in de bestreden beslissing besloten dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, dat deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verweerder stelt dat met risicobepalende omstandigheden moet rekening gehouden worden zoals het geslacht, de gedragingen van verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd,

de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zal worden gepercipieerd door de taliban, dat hij een gegronde vrees kan hebben voor vervolging.

De Raad kan slechts vaststellen dat in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing op dit punt volledig ongemoeid worden gelaten. Er wordt enkel op theoretische wijze verwezen naar het risico op (gepercipieerde) verwestering, maar dit wordt niet op de situatie van verzoeker betrokken. In de aanvullende nota citeert verzoeker opnieuw theoretische informatie over terugkeerders, die in lijn ligt met het voorgaande en meer specifiek gaat hij in op de “morality law”, die op 31 juli 2024 werd aangenomen. Het enige concreet element dat verzoeker aanstipt is dat deze wet westerse kledij verbiedt, evenals vriendschappen met niet-moslims waardoor het moeilijk voor hem is om terug te keren. De Raad neemt aan dat in geval van terugkeer verzoeker ertoe zou gehouden zijn om diens kledij aan te passen naar de normen van de taliban. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat die kledingvoorschriften voor hem moeten beschouwd worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verder voegt verzoeker geen begin van bewijs bij van zijn aangehaalde vriendschappen met niet-moslims.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker in de huidige stand van zaken en op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

Verzoeker heeft geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 48/3 blijkt niet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de vrees voor problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49)

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor

socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift nog uit de landeninformatie bijgebracht door de partijen worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, of wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een groep van geviseerde personen, noch zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift en de aanvullende nota doet hierover niet anders oordelen. Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De door verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geciteerde nieuwsberichten, internetartikels en passages uit de verschillende EUAA rapporten en in zijn aanvullende nota aangehaalde informatie liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker

als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt gevisieerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

Voor zover verzoeker in het tweede middel van het verzoekschrift nog meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest Sufi en Elmi nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Uit de beschikbare landeninformatie kan weliswaar blijken dat humanitaire organisaties beperkingen worden opgelegd maar niet dat de taliban heden hen op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren.

De situatie in Afghanistan, het verleden van verzoeker en zijn hoedanigheid als terugkeerder uit het Westen volstaan op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan te tonen. Verzoeker toont niet aan dat hij “door welbewuste handelingen van minstens één actor, de taliban” bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie en betreft hij deze informatie amper op zijn persoonlijke situatie.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen wel gewag van persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend, maar die kunnen volgens de Raad om de hoger aangehaalde redenen, ook niet tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) aanleiding geven.

7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National

Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 59: "In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.") UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel. Het feit dat verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar deze laatste informatiebron, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

De door verzoeker voorgelegde rapporten doen hieraan geen afbreuk. Als er gewag gemaakt wordt van geweld, blijkt uit de door verzoeker aangehaalde citaten dat deze vooral betrekking hebben op de Pansjir provincie of dat vooral Shia moslims en hazara worden gevisieerd en andere provincies in Afghanistan. Verzoeker is evenwel geen Shia moslim, noch een hazara.

Er is dan ook geen reden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftientig door:
A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES